

kruha in pa tako kislega vina, da smo se jeli eden drugemu pačiti, ko smo ga pokusili, — čvček nam je tako usta nakrižem vlekel, da je bilo joj! Spat je bilo tedaj treba brez večerje iti; drugo jutro smo za odhodino mervico žganja in kosček kislega kruha povžili. — Opoldne smo pa v Berettyó-št. Martonu (4 do 5 milj od Vélikega Varadina) pri nekem kmetu za majhin dnar prav dobro kosili in nepokojni želodec spet potolažili. Bog mu daj dobro poštemu možu! Od tukaj naprej se tudi boljša cesta začne, tako da smo še tisti popoldne do Vélikega Varadina (blizo 5 milj deleč) priti zamogli. — Ko se človek že skorej cel teden vozi, mu nobena stvar tako ne diši kakor dobra postelja, in to smo v Vélikem Varadinu v gostivnici pri „černem orlu“ dobili. Za te dnarje, kar se jih na poti od Beča do Vélikega Varadina potrahná, bi se bogme! lahko do Pariza prišlo in človek bi bil pri vsem tem še dobro postrežen. — Ravno tako polno blata kakor Solnok je tudi Török št. Mikloš z 10.000 stanovniki, Kišujalás (poglavitno mesto male Kumanije), Karcág, mesto z 13.000 stanovniki, Püspök-Ladány, Baránd, Földeš, Uj-falu, z eno besedo: kamor se človek oberne, povsod blato čez blato. Hiše so večidel iz blata, slame in protja narejene, strehe ali z bičevjem ali pa s turšično slamo krite; meje so ali iz blata narite, ali pa iz slame spletene. Otrók ni bilo nikjer na ulicah viditi, ker revčiki zastran blata niso iz hiš mogli; še psa ni z lepo v blatnih ulicah viditi, akoravno po dvoriših rohné kakor da bi v vsaki hiši konjederec stanoval. Skozi vsako vas smo morali peš iti, da nismo z vozom vred v blatu obtičali. Ako tu gorí, skor sosed sosedu na pomoč priti ne more. V Karcág-u je neki gospod pripovedoval, da morajo ljudje včasih po bergljah (šteljcah) v cerkev iti, kader daleč časa dežuje ali kadar sneg začne prav zlo kopneti. Vzrok tega pa, da so take slabe poti, je pomanjkanje kamenja, poprejšno ogersko gospodarstvo in pa zanikernost stanovnikov. Celih 22 milj — od Tise do Körös-a — ni nikjer skor ne enega kamna viditi, ne na njivah, ne na travnikih, tudi cestá je še le od Berettyó-št. Marton-a naprej posuta. Tukaj se človek še le veliko dobroto kamnja spoznavati uči. Gotovo bi bilo tukajšnim prebivavcem zlo vstreženo, ako bi se Kras mogel prenesti v te kraje!

(Konec sledí.)

Novičar iz raznih krajev.

Nova železnica, ktero napraviti so cesar že dovolili, bo obsegala te-le poti: iz Dunaja čez Šopron (Oedenburg) do Vélike Kaniže in odtod do Oséka; — od Polčán (blizo Marburga) čez Véliko Kanižo v Budim; — od Uj-Szőny-a (poleg Donave) čez Belo Stolicco (Stuhlweissenburg) do Oséka in od Oséka v Semlin; — vsa ta pot bo znašala 150 milj, in stroški zidanja so prerajtani na 60 milijonov gold., ki jih bo družba, ki jo bo napravila, nabrala iz akcij deležnikov svojih. — Od nesreče, ktera se je, kakor je poslednji novičar povedal, pripetila na ogerski železnici v saboto vozovom, ki so šli iz Pešta na Dunaj, se je sedaj za gotovo zvedilo, da blizo Gran-Nane se je hlaponu zlomila neka štanga, ktere konec se je zasadil v zemljo in šine vzdignil in premaknil; na to so se prekucnili 4 vozovi, 6 se jih je eden na drugzega naslonilo, le zadnji voz je ostal na železnici; ena ženska in en otrok sta pri ti priči ob življenje prišla, 10 družih oseb pa je bilo bolj ali manj poškodovanih, ktere so berž v bolnišnico v Gran peljali; k sreči se je s temi vozovi peljalo več višjih uradnikov železnice in dva zdravnika, kteri so hiteli nesrečnim na pomoč. — Občnospoštovani in naj starejši škof našega cesarstva, škof in knez briksenški Bernard Galura, 92 let stari, so umerli 17. dan t. m.; nastopili so prestol škofijski v Briksenu na Tiroljskem leta 1829, kteremu v last spada tudi bleška grajšina na Gorenškem. — En dan pozneje pa je umerl na Dunaji eden naj imenitnejših trgovcev in bankirjev, čigar ime je

po vsem svetu znano: baron Sina; imel je fabrik in grajšin po Marskem, Českem, Ogorskem itd., da jih je komaj štel; zapustil je premoženja okoli 80 milijonov; siromaki za njim bojo dobili 50.000 gold. Njegov edini sin je nastopil za njim trgovstvo. — Izperva se je slišalo, da gré letos židnim červicem na Laškem slabo; sedaj se sliši, da se vsaki dan bolje sponašajo. — Kar se je dosihmal iz vseh krajev cesarstva zvedilo, se kaže letošnja letina precej dobra; ozimina, posebno na spodnjem Ogorskem in v Vojvodini, obeta obilen pridelk; sadju je po več krajih mraz prve dni tega mesca zlo škodoval, tudi terta je v nekterih krajih pozebla; okoli Dunaja jo je mraz tako vzel, da so jo iz nekterih nogradov poruvali in krompirja vsadili namesto nje. — V tem pa, ko se smemo mi nadjati dosti dobre letine, je na Francozkem žalostna. Polovico dežele je povodinj potopila; kar oko doseže, stoji v več krajih, čez ktere so velike reke Rhône, Saône in Loir s svojimi stranskimi rečicami stopile, čisto vse pod vodo; škoda je strašna in toliko žalostnejše je, ker je že prve mesce majnika v več krajih terta in sadje pozeblo. Ni tedaj čuda, čeravno je vojske konec, da po vsem Francozkem se cena žita zlo podražuje in v ti primeri vés drug živež. — Veselo je iz dunajskih časnikov slišati, da po višjem ukazu se zasajajo okoli Dunaja poleg cest in družih potov sadne in murbine drevesa, pa v žalost se premení veselje, slišati, ko ravno tisti časiki ob enem tožijo, da neumnost in hudobija pokončuje tudi tam nedolžne drevesa, kteri sad bi kadaj v velik prid bil okolici in deželi. Res žalostno je, da nikjer ne manjka takih gerdiš divjakov! — Če je časniku „Pest. Ll.“ verjeti, bi moglo na Ogorskem blizo 2 milijona, v Vojvodini pa 215.000 ljudi več biti kakor jih je sedaj, da bi te deželi enako število ljudstva imele kakor druge, ne preobilno obljudene dežele našega cesarstva; — da bi se pa Ogerska in Vojvodina povzdignile do števila stanovavcev na Českem, ki bi se mogle pomnožiti na 4 milijone, za veliko več pa še, ako bi hotle doseči obljudenost Lombardije in Benečanskega (Laškega). — Še zmiraj se ogibuje veliko zastran tiste pogodbe, ki jo je 15. aprila sklenila avstrijska vlada z angležko in francozko; nekteri celó hočejo vediti, da so te vlade še neko posebno, skrivno zavezo med seboj sklenile. Vse te misli pa je poderl minister Palmerston v enem poslednjih zborov, rekši, da nobene skrivne pariške zaveze ni, — da angležka vlada bi le takrat Sardincem na pomoč šla, ako bi jih kdo napadel, ne pa, če oni napadejo koga; tudi se angležka vlada proti avstrijski ni zavezala, da ji je porok za njene dežele na Laškem. — Zlo medla in klaverna je francozka armada, ki se iz vojske povračuje domú; vojska in kuga jo je zlo oslabil; polki so se skercili v batalijone. — Bere se, da neka gospá Polakova iz Königsberga je oljkino goro poleg Jeruzaloma kupila, da bo goli verh olepšala z zasadbo drevja. — Kronanje cara Aleksandra je nek prenešeno na 5. sept. t. l.

Domotožnost.

Po Vodnikovi meri.

So prišle težave
Čez moje sercé,
Lih kakor čez solnce
Tamotne meglé.

Vse prazno je tukaj,
So dnevi grenki,
Ni ljubega petja
Moré me skerbí.

Le tam na višavah
Je radost domá,
Tam sapica slajši
Mi v serce dihljá!

Bom šel na planine,
Na bistre vodé,
Bojó tolažile
Nemirno sercé!

Slavomir.